

ΑΠΑΓΟΡΗ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: STOLEN
Από τις Εκδόσεις THE CHICKEN HOUSE, Λονδίνο 2009
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Απαγωγή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lucy Christopher
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κώστια Κοντολέων
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Lucy Christopher, 2009

Original English language edition first published in 2009 under the title
STOLEN by The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS.

All character and place names used in this book are

© Lucy Christopher 2009 and cannot be used without permission.

The Author/Illustrator has asserted her moral rights.

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2010

ISBN 978-960-453-751-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΥΣΙ ΚΡΙΣΤΟΦΕΡ

ΑΠΑΓΟΡΓΗ

*Μετάφραση:
Κώστια Κοντολέων*

Στη μαμά και τον Σάιμον, που με βοήθησαν,
και στην έρημο, που έδωσε την έμπνευση.

Με είδες πριν σε δω εγώ. Εκείνη την αυγουστιάτικη μέρα στο αεροδρόμιο τα μάτια σου είχαν ένα παράξενο βλέμμα, ένα βλέμμα που έδειχνε ολοφάνερα πως κάτι ήθελες από μένα, και το ήθελες καιρό. Κανείς δε μ' είχε κοιτάξει ποτέ έτσι, με τέτοια ένταση. Μ' αναστάτωσε το βλέμμα σου και με ξάφνιασε. Εκείνα τα υπέροχα μα και συνάμα ψυχρά γαλανά σου μάτια με κοίταζαν ικετευτικά, λες και θα μπορούσα να τα ζεστάνω. Είναι πολύ δυνατό, ξέρεις, το βλέμμα σου, μα και τόσο όμορφο.

Τρεμπόλαιξες τα μάτια σου όταν σε κοίταξα, κι έστρεψες αλλού το βλέμμα σου, σημάδι νευρικότητας... ίσως κι ενοχής, επειδή εκείνη ακριβώς την ώρα είχες βάλει στο μάτι κάποιο άγνωστό σου κορίτσι στο αεροδρόμιο. Αλλά δεν ήμουν απλώς κάποιο άγνωστό σου κορίτσι, έτσι δεν είναι; Κι αποδείχτηκες καλός ηθοποιός. Έπεσα στην παγίδα σου. Είναι περίεργο, αλλά πάντα πιστευα πως τα γαλανά μάτια μπορεί να τα εμπιστευτεί κανείς. Πως εκπέμπουν κάτι σαν ασφάλεια στους άλλους. Αφού υπάρχει γενικώς η άποψη πως όλοι οι καλοί έχουν γαλανά μάτια, γεμάτα αθωότητα. Τα σκούρα μάτια είναι για τα καθάρματα... Ο Χάρως, ο Τζόκερ, τα ζόμπι. Όλοι τους έχουν σκούρα μάτια.

Λίγο πριν είχα καβγαδίσει με τους γονείς μου. Της μαμάς δεν της άρεσε το μικροσκοπικό μπλουζάκι μου, κι ο μπαμπάς ήταν απλώς κακόκεφος από την έλλειψη ύπνου. Έτσι, όταν σε είδα... πίστεψα πως η παρουσία σου ήταν ένας ευπρόσδεκτος περι-

σπασμός. Όμως έτσι δεν το είχες σχεδιάσει, σε κάθε του λεπτομέρεια, δεν περίμενες μέχρι οι γονείς μου να βρουν κάτι να σχολιάσουν σε βάρος μου πριν με πλησιάσεις; Το ήξερα, ακόμα και τότε, πως με παρακολουθούσες. Εξέπεμπες μια παράξενη οικειότητα. Σε είχα ξαναδεί και πιο πριν... κάπου... αλλά ποιος ήσουν πραγματικά; Τα μάτια μου συνέχιζαν να διατρέχουν φευγαλέα το πρόσωπό σου.

Με παρακολουθούσες από το Λονδίνο ακόμη. Σε είχα δει στην ουρά για την κάρτα επιβίβασης, κρατούσες μια μικρή χειραποσκευή. Σε είχα ξαναδεί και στο αεροπλάνο. Και τώρα, να σε πάλι, στο αεροδρόμιο της Μπανγκόκ, να κάθεται στην ίδια καφετέρια όπου ετοιμαζόμουν να παραγγείλω καφέ.

Έδωσα την παραγγελία μου και περίμενα να ετοιμάσουν τον καφέ μου. Ψαχούλευα στο πορτοφόλι μου να βρω ψιλά. Δεν κοίταξα πίσω μου, αλλά ήξερα πως ακόμη με παρακολουθούσες. Ίσως ν' ακούγεται παράξενο, ωστόσο μπορούσα να νιώσω το βλέμμα σου. Το χνουδί στον αυχένα μου ριγούσε κάθε φορά που ανοιγόκλεινες τα μάτια σου.

Ο ταμίας κρατούσε το κυπελλάκι με τον καφέ μου περιμένοντας να βρω τα λεφτά για να τον πληρώσω. Κένι, έγραφε η κονκάρδα που ήταν καρφίτσωμένη στη στολή του· είναι παράξενο που θυμάμαι αυτή τη λεπτομέρεια.

«Δεν παίρνουμε αγγλικά κέρματα», μου είπε ο Κένι, παρόλο που με παρακολουθούσε όση ώρα τα μετρούσα. «Δεν έχετε χαρτονόμισμα;»

«Το χάλασα στο Λονδίνο».

Ο Κένι κούνησε αρνητικά το κεφάλι του και πήρε πίσω τον καφέ. «Υπάρχει ένα αυτόματο μηχάνημα ανάληψης αμέσως μετά το Κατάστημα Αφορολογίτων Ειδών».

Ένιωσα κάποιον να πλησιάζει πίσω μου. Στράφηκα.

«Επιτρέψτε μου να σας τον προσφέρω εγώ», είπες. Μιλού-

σες χαμηλόφωνα κι απαλά, λες κι απευθυνόσουν μόνο σ' εμένα, και η προφορά σου ήταν παράξενη. Το κοντομάνικο πουκάμισο που φορούσες ευωδίαζε ευκάλυπτο και διέκρινε μια μικρή ουλή στο μάγουλό σου. Τα μάτια σου ήταν τόσο έντονα που δεν άντεχε κανείς να τα κοιτάζει πολλή ώρα.

Κρατούσες ήδη ένα χαρτονόμισμα στο χέρι. Ξένο συνάλλαγμα. Μου χαμογέλασες. Δε νομίζω πως σ' ευχαρίστησα. Σου ζητώ συγγνώμη γι' αυτό. Πήρες τον καφέ από τον Κένι. Το χάρτινο κυπελλάκι βούλιαξε λιγάκι την ώρα που το έπιανες.

«Ζάχαρη; Μια κουταλιά;»

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου· πολύ αναστατωμένη από την παρουσία σου, από τα λόγια σου, για να πω ή να κάνω οτιδήποτε άλλο.

«Μην ανησυχείς, θα το φροντίσω εγώ. Εσύ πήγαινε να κάτσεις». Μου έδειξες πού ακριβώς καθόσουν· σ' ένα τραπέζι ανάμεσα στα ψεύτικα φοινικόδεντρα, δίπλα στο παράθυρο.

Δίστασα. Αλλά το είχες προβλέψει. Με άγγιζες απαλά στον ώμο, κι ένιωσα το χέρι σου ζεστό πάνω στο μπλουζάκι μου. «Ελα, δεν υπάρχει πρόβλημα, δε δαγκώνω», μου είπες απαλά. «Δεν υπάρχουν πουθενά αλλού ελεύθερες θέσεις, εκτός κι αν προτιμάς να κάτσεις με την οικογένεια Άνταμς εκεί κάτω».

Ακολούθησα το βλέμμα σου στις άδειες καρέκλες δίπλα σε μια πολυπληθή οικογένεια. Δύο από τα μικρότερα παιδιά σέρνονταν πάνω στο τραπέζι, ενώ οι γονείς τους καθβιάζαν διασταυρώνοντας τα ξιφή τους από πάνω τους. Αναρωτιέμαι τώρα ποια θα ήταν η εξέλιξη αν είχα κάτσει πλάι τους. Ίσως να είχαμε πιάσει κουβέντα για διακοπές με παιδιά και για μιλκσέικ με φράουλα. Και θα είχα γυρίσει κάποια στιγμή πίσω στους γονείς μου. Σήκωσα το κεφάλι μου και σε κοίταξα· γύρω από το στόμα σου διαγράφονταν λεπτές εκφραστικές ρυτίδες. Το βαθύ γαλανό των ματιών σου έκρυβε μυστικά, μυστικά που ήθελα να τα μάθω.

«Μόλις το έσκασα από τους γονείς μου», είπα. «Δε θέλω ακόμη να τους αντικαταστήσω με άλλους».

«Υπέροχα». Μου έκλεισες το μάτι. «Μια κουταλιά ζάχαρη λοιπόν».

Μου έδειξες το σημείο που καθόσουν. Τα τραπέζια γύρω από το δικό σου ήταν γεμάτα κόσμο, δεν είχα τίποτα να φοβηθώ. Μέτρησα ωστόσο δέκα βήματα ώσπου να φτάσω ως εκεί. Ένωθα λίγο σαστισμένη και επέλεξα να καθίσω στην καρέκλα απέναντι από το παράθυρο. Σε παρακολούθησα να πηγαίνεις τον καφέ στον πάγκο και ν' ανασηκώνεις το καπάκι. Σε είδα να ρίχνεις μέσα τη ζάχαρη, με τα μαλλιά σου να πέφτουν στα μάτια σου καθώς έσκυβες. Χαμογέλασες όταν πρόσεξες πως σε παρακολουθούσα. Αναρωτιέμαι αν ήταν η συγκεκριμένη στιγμή που έγινε. Χαμογελούσες καθώς το έκανες;

Νομίζω πως μάλλον απόστρεψα το βλέμμα μου κάποια στιγμή, για να κοιτάξω από την τζαμαρία τ' αεροπλάνα που απογειώνονταν. Ένα τζάμπο τζετ ταλαντευόταν στις πίσω ρόδες του καθώς απογειωνόταν, ενώ μαύρος καπνός αιωρούνταν στον αέρα πίσω του. Υπήρχε κάποιο άλλο αεροπλάνο, που περίμενε τη σειρά του ν' απογειωθεί. Οι κινήσεις σου θα ήταν αστραπιαίες την ώρα που το έριχνες μέσα στον καφέ. Χρησιμοποίησες τότε κάποια τεχνική αντιπερισπασμού, αναρωτιέμαι σήμερα, ή δε σε κοίταζε κανείς ούτως ή άλλως; Θα ήταν κάποιο είδος σκόνης, υποθέτω, ωστόσο όχι σε μεγάλη ποσότητα. Ίσως να έμοιαζε με ζάχαρη. Δεν είχε διαφορετική γεύση.

Γύρισα και σε είδα να επιστρέφεις προς το μέρος μου, αποφεύγοντας ευγενικά όλους τους ταξιδιώτες που κουβαλούσαν τους καφέδες τους και διασταυρώνονταν μαζί σου. Δεν κοίταζες κανέναν άλλο. Μόνο εμένα. Ίσως κι αυτός να ήταν ο λόγος που ούτε και κανείς άλλος φάνηκε να σε προσέχει. Οι κινήσεις σου ήταν κινήσεις θηρευτή, περπατούσες αθόρυβα παράλλη-

λα με τα πλαστικά φυτά καθώς ερχόσουν προς το μέρος μου.

Έβαλες δυο ποτήρια με καφέ πάνω στο τραπέζι κι έσπρωξες το ένα προς το μέρος μου, ξεχνώντας το άλλο. Πήρες ένα κουταλάκι κι άρχισες να το στριφογυρίζεις τεμπέλικα στα δάχτυλά σου, περιστρέφοντάς το γύρω από τον αντίχειρά σου και ύστερα πιάνοντάς το πάλι. Σε κοίταξα. Ήσουν όμορφος μ' έναν άγριο τρόπο, αλλά ήσουν μεγαλύτερος απ' όσο σε είχα αρχικά υπολογίσει. Πολύ μεγάλος για να κάθομαι εκεί μαζί σου. Γύρω στα είκοσι πέντε, μπορεί και παραπάνω. Από κάποια απόσταση, όταν σε είχα δει στο γκισέ για τις κάρτες επιβίβασης, το κορμί σου μου είχε φανεί λεπτό και μικροκαμωμένο, όπως των δεκαοχτάχρονων στο σχολείο μου, αλλά από τόσο κοντά μπορούσα να δω πως τα μπράτσα σου ήταν αδρά και ηλιοκαμένα και το δέρμα του προσώπου σου ανεμοδαρμένο ίσως από πιθανές πολύωρες παραμονές στο ύπαιθρο. Ήσουν φοβερά ηλιοκαμένος, το χρώμα σου θύμιζε φρεσκοσκαμμένο χώμα.

«Είμαι ο Τάι», είπες.

Το βλέμμα σου στράφηκε ξαφνικά αλλού κι ύστερα ξαναγύρισε σ' εμένα, ενώ την ίδια στιγμή άπλωνες το χέρι σου προς το δικό μου. Ένιωσα τα δάχτυλά σου ζεστά και τραχιά στη ράχη της παλάμης μου όταν πήρες το χέρι μου και το κράτησες ανάμεσα στα δικά σου χωρίς να το σφίξεις. Ανασήκωσες το φρύδι σου κι αμέσως συνειδητοποίησα τι ήθελες.

«Τζέμα», είπα, σχεδόν χωρίς να το καταλάβω.

Κούνησες καταφατικά το κεφάλι σου λες και ήδη το ήξερες. Αλλά, φυσικά, υποθέτω πως ήδη το ήξερες.

«Πού είναι οι γονείς σου;»

«Μάλλον έχουν πάει στην έξοδο της πτήσης και με περιμένουν να πάω κι εγώ εκεί». Ένιωσα ξαφνικά κάποια νευρικότητα, γι' αυτό πρόσθεσα «Τους είπα πως δε θ' αργούσα – πως θα έπαιρνα τον καφέ μου και θα γυρνούσα».

Η άκρη των χειλιών σου ανασηκώθηκε πάλι και γέλασες ανεπαίσθητα. «Τι ώρα πετάτε;»

«Σε καμιά ώρα».

«Και πού πηγαίνετε;»

«Στο Βιετνάμ». Έδειξες εντυπωσιασμένος. Σου χαμογέλασα, για πρώτη φορά, νομίζω. «Η μαμά μου πηγαίνει συνέχεια εκεί», πρόσθεσα. «Είναι έφορος πινακοθήκης – κάτι σαν καλλιτέχνης που συλλέγει αντί να ζωγραφίζει».

Δεν ξέρω γιατί ένιωσα την ανάγκη να σου το εξηγήσω. Απλώς από συνήθεια, υποθέτω, όπως τα παιδιά του σχολείου που ρωτάνε αλλά δεν ξέρουν τίποτα.

«Ο μπαμπάς σου;»

«Δουλεύει στο Σίτι – είναι χρηματιστής».

«Είναι από αυτούς τους γραβατωμένους δηλαδή».

«Πες το κι έτσι. Είναι πολύ βαρετό να φροντίζεις χρήματα άλλων ανθρώπων... όχι βέβαια πως εκείνος το βλέπει έτσι».

Ήξερα πως είχα αρχίσει να λέω αρλούμπες, έτσι ήπια μια γουλιά καφέ για να σταματήσω να μιλάω. Καθώς έπινα, πρόσεξα μια στάλα ιδρώτα στις ρίζες των μαλλιών σου. Δεν ήταν δυνατόν να ζεσταίνεσαι, είχαμε το κλιματιστικό ακριβώς από πάνω μας. Τα μάτια σου κοίταζαν συνέχεια νευρικά γύρω μας, δεν κατάφερνα πια να συναντήσω το βλέμμα σου. Αυτή η νευρικότητα σ' έκανε να δείχνεις συνεσταλμένος· κι εμένα ακόμα πιο ντροπαλή. Αλλά υπήρχε κάτι πάνω σου που στριφογύριζε στη μνήμη μου.

«Λοιπόν», μουρμούρισες. «Τι σκέφτεσαι εσύ για το μέλλον σου; Θέλεις να βρεις μια δουλειά σαν του μπαμπά σου; Να ταξιδεύεις σαν τη μαμά σου;»

Ανασήκωσα αδιάφορα τους ώμους μου. «Αυτό θα ήθελαν εκείνοι. Δεν ξέρω. Τίποτε από τα δυο δε μου τραβάει το ενδιαφέρον».

«Δε σε... εκφράζουν;»

«Ναι, ίσως. Θέλω να πω, εκείνοι απλώς συλλέγουν πράγματα. Ο μπαμπάς τα λεφτά άλλων ανθρώπων και η μαμά τους πίνακες άλλων. Αυτό που πραγματικά κάνουν θεωρείται δικό τους;»

Κοίταξα αλλού. Αντιπαθούσα πάντα να μιλώ για τις δουλειές των γονιών μου. Σ' όλη τη διάρκεια της πτήσης από το Λονδίνο γι' αυτές μιλούσαμε· η μαμά φλυαρούσε ατέλειωτες ώρες για τους πίνακες που ήθελε ν' αγοράσει στο Βιετνάμ. Εκείνη την ώρα το τελευταίο πράγμα για το οποίο θα ήθελα να κουβεντιάσω ήταν οι δουλειές τους. Μισογέλασες ξανά, η φωνή σου έμοιαζε αδύναμη. Το κουταλάκι του καφέ ισορροπούσε εξαιρετικά στον αντίχειρά σου, σαν να κρεμόταν με μαγικό τρόπο από αυτόν. Ακόμη αναρωτιόμουν αν ήταν σωστό να βρίσκομαι εδώ, μαζί σου. Αλλά, πράγμα ασυνήθιστο για μένα, ένιωθα πως ήμουν έτοιμη να σου πω τα πάντα. Και πιθανότατα θα το είχα κάνει, αν δεν ένιωθα τόσο κλεισμένο το λαιμό μου. Εύχομαι να είχαν τελειώσει όλα εκεί, μ' εσένα να χαμογελάς κι εμένα τα νεύρα μου να έχουν γίνει τσατάλια.

Κοίταξα γύρω μου, μήπως οι γονείς μου είχαν έρθει να με ψάξουν, κι ας ήμουν σχεδόν σίγουρη πως δε θα το έκαναν. Δε θα άφηναν για τίποτα τη βολή τους στην πύλη αναχώρησης και τις εφημερίδες που είχαν κουβαλήσει μαζί τους, αφού τους ενδιέφερε πολύ η εικόνα που έδειχναν στους άλλους, ένα ζευγάρι διανοουμένων απορροφημένο στα διαβάσματά του. Πέρα από αυτό, η μαμά δε θα ήθελε να κάνει την πρώτη κίνηση, ύστερα από τη διαφωνία που είχαμε για τα ρούχα που φορούσα, με το να έρθει να με βρει. Αλλά, ακόμα κι έτσι, έριχνα συνέχεια κλεφτές ματιές γύρω μου. Υπήρχαν τόσο πολλά ανώνυμα πρόσωπα που πλησίαζαν τον πάγκο με τ' αναψυκτικά. Ένα σωρό κόσμος γύρω μας. Και διάφοροι θόρυβοι. Από τον στριγκό ήχο της μηχανής του καφέ ως τα ξεφωνητά των μικρών παιδιών. Το καρό

πουκάμισό σου ανάδινε μια μυρωδιά ευκαλύπτου. Ήπια μια γουλιά από τον καφέ μου.

«Τι συλλέγει η μητέρα σου;» με ρώτησες και η απαλή φωνή σου αιχμαλώτισε την προσοχή μου ξανά.

«Χρώματα ως επί το πλείστον. Πίνακες με θέμα τους κτίρια. Σχήματα. Ξέρεις τον Ρόθκο; Τον Μαρκ Ρόθκο;» Συνοφρυώθηκες. «Λοιπόν, τέτοιου είδους πίνακες. Πιστεύω πως είναι αρκετά εξεζητημένοι. Όλα αυτά τ' ατέλειωτα τετράγωνα».

Είχα αρχίσει πάλι να λέω ασυναρτησίες. Σταμάτησα και κοίταξα το χέρι σου. Παρέμενε ακόμη πάνω στο δικό μου. Θα έπρεπε να βρίσκεται εκεί; Προσπαθούσες να με κατακτήσεις; Κανείς στο σχολείο δεν είχε ποτέ του κάνει κάτι παρόμοιο. Με είδες που κοίταζα και τράβηξες γρήγορα το χέρι σου, λες και μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιούσες κι εσύ πως ήταν ακόμη πάνω στο δικό μου.

«Συγγνώμη». Ανασήκωσες τους ώμους σου, αλλά υπήρχε ένα σπίθισμα στα μάτια σου που μ' έκανε να σου ανταποδώσω το χαμόγελο. «Νομίζω πως είμαι... λιγάκι τσιτωμένη».

Ακούμπησες πάλι το χέρι σου στο τραπέζι, δίπλα στο δικό μου αυτή τη φορά, κάποια εκατοστά πιο μακριά. Αν κουνούσα το μικρό μου δαχτυλάκι, θα τ' άγγιζα. Δε φορούσες βέρα. Ούτε κάποιο κόσμημα.

«Με τι ασχολείσαι;» σε ρώτησα. «Απ' ό,τι καταλαβαίνω, μάλλον έχεις ξεμπερδέψει με σχολεία και τα σχετικά».

Έκανα ένα μορφασμό καθώς το έλεγα. Και οι δυο μας ξέραμε πόσο ανόητο ακούστηκε. Ήσουν ολοφάνερα μεγαλύτερος από οποιοδήποτε άλλο αγόρι με το οποίο είχα κάνει μια αντίστοιχη κουβέντα. Υπήρχαν λεπτές ρυτίδες από τον ήλιο γύρω από τα μάτια και το στόμα σου και είχες μεγαλώσει για τα καλά. Επιπλέον, διέθετες περισσότερη αυτοπεποίθηση από τ' αδέξια αγόρια του σχολείου μου.

Αναστέναξες και κάθισες πιο αναπαυτικά στην καρέκλα σου. «Νομίζω πως κατά κάποιο τρόπο κι εγώ ασχολούμαι με την τέχνη», είπες. «Αλλά δε ζωγραφίζω τετράγωνα. Ταξιδεύω λιγάκι, κάνω κατασκευές... φτιάχνω κήπους, Τέτοιου είδους πράγματα».

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου σαν να είχα καταλάβει το νόημα αυτών που μου έλεγες. Ήθελα να σε ρωτήσω τι έκανες εδώ μαζί μου... αν σε είχα ξαναδεί στο παρελθόν. Ήθελα να μάθω γιατί ενδιαφερόσουν τόσο για μένα. Δεν ήμουν ηλίθια, δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο να δει κανείς τη διαφορά της ηλικίας μας. Αλλά δε σε ρώτησα. Φαντάζομαι, επειδή ένιωθα αρκετή νευρικότητα, δεν ήθελα με κανένα τρόπο να σου βάλω ιδέες. Και υποθέτω πως το γεγονός ότι καθόμουν με τον πιο όμορφο άντρα στην καφετέρια πίνοντας τον καφέ που μόλις μου είχες προσφέρει μ' έκανε να νιώθω μεγαλύτερη απ' όσο ήμουν. Ίσως να μην έδειχνα πραγματικά πολύ μικρή, σκέφτηκα, παρόλο που το μόνο μακιγιάζ μου ήταν ένα ελαφρό κραγιόν. Ίσως κι εσύ να έδειχνες μεγαλύτερος απ' όσο πραγματικά ήσουν. Κάποια στιγμή που κοίταξες έξω από το παράθυρο, πρόλαβα να βγάλω το τσουλούφι πίσω από το αυτί μου και να το αφήσω να πέσει στο πρόσωπό μου. Πρόλαβα ακόμα και να δαγκώσω τα χείλη μου για να δείχνουν πιο κόκκινα.

«Δεν έχω πάει ποτέ στο Βιετνάμ», είπες τελικά.

«Το ίδιο κι εγώ. Θα προτιμούσα να πήγαινα στην Αμερική».

«Αλήθεια; Μ' όλες εκείνες τις μεγαλουπόλεις, όλους εκείνους τους ανθρώπους...;»

Τα δάχτυλά σου συσπάστηκαν μόλις με κοίταξες, τα μάτια σου καρφώθηκαν στα μαλλιά που μόλις είχα ελευθερώσει. Ύστερα από ένα λεπτό έσκυψες πάνω από το τραπέζι προς το μέρος μου για να τα ξαναβάλεις πίσω από το αυτί μου. Κοντοστάθηκες.

«Συγγνώμη, εγώ...» μουρμούρισες, ανίκανος να τελειώσεις

τη φράση σου, και τα μάγουλά σου κοκκίνισαν λιγάκι. Τα δάχτυλά σου παρέμειναν στον κρόταφό μου. Ένιωθα την τραχύτητά τους. Τ' αυτί μου κατακοκκίνισε μόλις το άγγιξες. Ύστερα τα δάχτυλά σου κατέβηκαν πιο χαμηλά, ως το πιγούνι μου. Το ανασήκωσες απαλά με τον αντίχειρά σου για να με κοιτάξεις στα μάτια, λες και με μελετούσες κάτω από τον τεχνητό φωτισμό πάνω από τα κεφάλια μας. Και εννοώ πως *πραγματικά* με κοίταξες... με μάτια που έμοιαζαν σαν δυο αστέρια. Με παγίδευσες εκεί μ' αυτό τον τρόπο, με κράτησες ακινητοποιημένη σ' εκείνο το σημείο του αεροδρομίου της Μπανγκόκ, σαν να ήμουν κάτι πολύ μικρό που το τραβούσε το φως. Και είχα φτερά που φτεροκοπούσαν ήδη μέσα μου. Μεγάλα, παχιά, φτερά νυχτοπεταλούδας. Με παγίδευσες εύκολα, με τράβηξες προς το μέρος σου λες και είχα ήδη πιαστεί στο δίχτυ σου.

«Δε θα προτιμούσες να πας στην Αυστραλία;» είπες.

Άφησα να μου ξεφύγει ένα γελάκι' ο τρόπος που το είχες πει ήταν τόσο σοβαρός. Απομάκρυνες αμέσως τα δάχτυλά σου.

«Σίγουρα», ανασήκωσα τους ώμους μου ξέπνοη. «Όλοι θέλουν να πάνε εκεί».

Έμεινες για λίγο σιωπηλός, κοιτάζοντας το τραπέζι. Κούνησα το κεφάλι μου, ένιωθα ακόμη τ' άγγιγμά σου. Ήθελα να συνεχίσεις να μιλάς.

«Είσαι Αυστραλός;»

Με είχε παραξενέψει η προφορά σου. Δεν έμοιαζε μ' εκείνη των ηθοποιών στο σίριαλ *Neighbours*. Μερικές φορές ακουγόν σου πολύ Βρετανός. Άλλες πάλι σαν να ερχόσουν από το πουθενά. Περίμενα, αλλά δε μου απάντησες. Έσκυψα μπροστά και σε σκουντήξα στο μπράτσο.

«Τάι;» είπα προσπαθώντας να προφέρω σωστά τ' όνομά σου και μου άρεσε ο ήχος του. «Λοιπόν, πώς είναι; Η Αυστραλία;»

Χαμογέλασες κι ολόκληρο το πρόσωπό σου άλλαξε έκφρα-

ση με το χαμόγελό σου. Σαν να φωτίστηκε με κάποιο τρόπο, λες και είχαν βγει ηλιαχτίδες από μέσα σου.

«Θα την ανακαλύψεις μόνη σου», είπες.

* * *

Τα πράγματα άλλαξαν στη συνέχεια. Άρχισα να χαλαρώνω υπερβολικά, ενώ τα πάντα γύρω μου βρίσκονταν σε διαρκή κίνηση. Είναι πραγματικά εκπληκτικό το τι μπορεί να κάνει λίγη σκόνη.

«Πώς αισθάνεσαι;» με ρώτησες.

Με παρατηρούσες· τα μάτια σου ορθάνοιχτα. Άνοιξα το στόμα μου για να σου πω πως ένιωθα καλά, αλλά δεν κατάλαβα τι τελικά κατάφερα να ψελλίσω. Έμοιαζαν ασυνάρτητοι ήχοι· ένιωθα τη γλώσσα μου πολύ χοντρή και βαριά για να μπορεί να σχηματίσει λέξεις. Θυμάμαι τα φώτα να μετατρέπονται σε πύρινες γλώσσες φωτιάς. Θυμάμαι τον κλιματισμό να μου παγώνει τα μπράτσα. Τη μυρωδιά του ευκαλύπτου να σκεπάζει εκείνη του καφέ. Το χέρι σου να κρατάει σφιχτά το δικό μου την ώρα που μ' άρπαζες, μ' έπαιρνες, μ' έκλεβες.

Μάλλον είχα χύσει το φλιτζάνι σου με τον καφέ πάνω μου όταν προσπάθησα να σηκωθώ παραπατώντας. Αργότερα ανακάλυψα ένα κάψιμο στο πόδι μου, έναν ροζ λεκέ στο πάνω μέρος του αριστερού μου γόνατου. Ακόμη τον έχω. Το δέρμα σε εκείνο το σημείο έχει ζαρώσει λιγάκι, όπως του ελέφαντα.

Μ' ανάγκασες να περπατώ γρήγορα. Πίστεψα πως με πήγαινες πίσω στην πτήση μου, πως με οδηγούσες στην έξοδο όπου με περίμεναν οι γονείς μου. Ήταν πολύς ο δρόμος, πολύ πιο μακρύτερος απ' όσο θυμόμουν. Όταν με έσυρες προς εκείνους τους κυλιόμενους διαδρόμους, ένιωσα σαν να πετούσαμε. Μιλούσες με ανθρώπους με στολές και μ' είχες κολλήσει πάνω σου σαν να

ήμουν το κορίτσι σου. Τους έγνεψα και χαμογέλασα. Με ανέβασες σε μια σκάλα. Τα γόνατά μου δεν μπορούσαν να λυγίσουν στην αρχή, κι αυτό μ' έκανε να χαχανίσω. Ύστερα τα γόνατά μου έγιναν μαλακά σαν ζυμάρι. Φρέσκος αέρας με χτύπησε, ανάμεικτος με λουλούδια, τσιγάρα και μπίρα. Υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι, κάπου, που μιλούσαν απαλά μα που τσίριζαν σαν μαϊμούδες όταν γελούσαν. Με τράβηξες σε κάποιους θάμνους, ύστερα στρίψαμε στην πλαϊνή πλευρά ενός κτιρίου. Ένα κλαδί μπλέχτηκε στα μαλλιά μου. Ήμασταν κοντά στους σκουπιδοτενεκέδες. Μύριζα σαπισμένα φρούτα.

Με τράβηξες ξανά προς το μέρος σου, έστρεψες το πρόσωπό μου προς τα σένα και είπες κάτι. Τα πάντα γύρω σου ήταν ασαφή, σαν να επέπλεαν στις αναθυμιάσεις των σκουπιδοτενεκέδων. Το όμορφο στόμα σου έμοιαζε με κάμπια. Άπλωσα το χέρι μου και προσπάθησα να την πιάσω. Πήρες τα δάχτυλά μου στα δικά σου. Η ζεστασιά σου ανέβηκε από τα δάχτυλά μου ως πάνω στο μπράτσο μου. Είπες κάτι άλλο. Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου. Ένα μέρος του εαυτού μου κατάλαβε. Άρχισα να γδύνομαι. Στηρίχτηκα πάνω σου καθώς έβγαζα το τζιν μου. Μου έδωσες καινούργια ρούχα. Μακριά φούστα. Παπούτσια με τακούνια. Ύστερα γύρισες από την άλλη μεριά.

Θα πρέπει να τα φόρεσα. Δεν ξέρω πώς. Ύστερα έβγαλες το πουκάμισό σου. Πριν φορέσεις άλλο, άπλωσα το χέρι μου κι άγγιξα την πλάτη σου. Ήταν ζεστή και σφιχτή, καφετιά σαν το φλοιό των δέντρων. Δεν ξέρω τι σκεφτόμουν, ή αν έστω σκεφτόμουν κάτι, αλλά θυμάμαι την ανάγκη μου να σ' αγγίξω. Θυμάμαι την αίσθηση που μου έδωσε το δέρμα σου. Είναι παράξενο που θυμάμαι τ' άγγιγμα περισσότερο από τη σκέψη. Αλλά τα δάχτυλά μου ακόμη μυρμηγκιάζουν από εκείνο το άγγιγμα.

Έκανες κι άλλα πράγματα, έβαλες κάτι τραχύ στο κεφάλι μου και κάτι σκούρο πάνω στα μάτια μου. Οι κινήσεις μου ήταν αρ-

γές. Το μυαλό μου δεν μπορούσε να συγκρατήσει τίποτα. Άκουσα έναν υπόκωφο γδούπο από κάτι που έπεφτε στο σκουπιδοτενεκέ. Ένιωθα τα χείλη μου λιπαρά. Από κάποιο κραγιόν ίσως; Μου έδωσες να φάω σοκολάτα. Είχε πλούσια γεύση. Ήταν σοκολάτα υγείας. Αφράτη. Υγρή στο εσωτερικό.

Τα πράγματα έγιναν πιο μπερδεμένα στη συνέχεια. Όταν έσκυψα, δεν μπορούσα να δω τα πόδια μου. Όταν αρχίσαμε να περπατάμε, ένιωθα λες και ήταν εκατό κιλά. Άρχισα να πανικοβάλλομαι, αλλά μ' αγκάλιασες. Ήταν ζεστή και δυνατή η αγκαλιά σου... ένιωσα ασφάλεια μέσα της. Έκλεισα τα μάτια μου και προσπάθησα να σκεφτώ. Δεν μπορούσα να θυμηθώ πού είχα αφήσει την τσάντα μου. Δεν μπορούσα να θυμηθώ τίποτα.

Κόσμος μάς περικύκλωσε. Μ' έσπρωξες στο κέντρο ενός πλήθους με ακαθόριστα πρόσωπα κι αποχρώσεις δέρματος. Θα πρέπει να τα είχες σκεφτεί όλα: ένα εισιτήριο, ένα καινούργιο διαβατήριό, τη διαδρομή που θ' ακολουθούσαμε, πώς να περάσουμε από την ασφάλεια του αεροδρομίου. Ήταν η πιο καλά οργανωμένη απαγωγή που έγινε ποτέ ή απλώς τα χρωστάς όλα στην τύχη; Δε θα ήταν εύκολο να με περάσεις μέσα από το αεροδρόμιο της Μπανγκόκ και να με βάλεις σ' άλλο αεροπλάνο χωρίς να το αντιληφθεί κανείς, ούτε καν εγώ.

Συνέχισες να με ταΐζεις σοκολάτες. Αυτή η πλούσια σε γεύση σοκολάτα υγείας... ήταν πάντα στο στόμα μου και κολλούσε στα δόντια μου. Πριν από εσένα αγαπούσα τις σοκολάτες. Τώρα ακόμα και η μυρωδιά τους μου φέρνει αναγούλα. Σκοτίστηκε ο νους μου μετά την τρίτη σοκολάτα. Καθόμουν κάπου γέρνοντας πάνω σου. Κρύωνα και είχα ανάγκη τη ζεστασιά του κορμιού σου. Μουρμούρισες κάτι σε κάποιον άλλο για μένα.

«Ήπие πολύ», είπες. «Γιορτάζαμε κάποια επέτειο».

Στριμωχτήκαμε σε μια τουαλέτα. Άκουσα το καζανάκι και το περιεχόμενο της τουαλέτας να ρουφιέται από κάτω μου.

Και περπατούσαμε πάλι. Σ' ένα άλλο αεροδρόμιο ίσως. Περισσότερος κόσμος... μυρωδιές από λουλούδια, γλυκές, τροπικές και φρέσκες λες και μόλις είχε βρέξει. Και ήταν σκοτάδι. Νύχτα. Αλλά δεν έκανε κρύο. Καθώς με τραβούσες προς ένα χώρο στάθμευσης, άρχισα να συνέρχομαι. Άρχισα να σου αντιστέκομαι. Προσπάθησα να βάλω τις φωνές, αλλά με πήγες πίσω από ένα φορτηγό και μου έδεσες ένα πανί στο στόμα. Ο κόσμος άρχισε να γίνεται πάλι συγκεχυμένος. Κόλλησα ξανά πάνω σου. Το μόνο που θυμάμαι ύστερα από αυτό είναι η αίσθηση του μουδιασμένου μου κορμιού και το λίκνισμα ενός αυτοκινήτου. Η μηχανή του μούγκριζε, ασταμάτητα.

Αλλά αυτό που θυμάμαι κυρίως είναι η ώρα της αφύπνισης. Και η ζέστη. Μου έγδερνε το λαιμό και μου έκοβε την ανάσα. Μ' έκανε να θέλω να χάσω και πάλι τις αισθήσεις μου. Και τότε ήταν που έκανε την εμφάνισή του ο πόνος... η ναυτία.

* * *

Τουλάχιστον δε με είχες δέσει στο κρεβάτι. Σου είμαι ευγνώμων γι' αυτό. Τα θύματα στις ταινίες είναι πάντα δεμένα στο κρεβάτι. Ωστόσο δεν μπορούσα πραγματικά να κουνηθώ. Κάθε φορά που μετατόπιζα το κορμί μου ακόμα κι ελάχιστα, ένιωθα ναυτία και το κεφάλι μου να γυρίζει. Ήμουν σκεπασμένη μ' ένα λεπτό σεντόνι. Ένιωθα λες και βρισκόμουν στην καρδιά μιας φωτιάς. Άνοιξα τα μάτια μου. Ένιωθα τα πάντα να στριφογυρίζουν και να γίνονται μπεζ και θολά. Βρισκόμουν σ' ένα δωμάτιο. Με ξύλινους τοίχους, μακριά μαδέρια βιδωμένα στις γωνίες. Το φως μού πόνεσε τα μάτια. Δεν μπορούσα να σε δω. Στριφογύρισα το κεφάλι μου διστακτικά, προσπαθώντας να ξεχωρίσω κάτι. Ένιωθα τη γεύση του εμετού στο στόμα μου. Τον κατάπια. Ο λαιμός μου ήταν πρησμένος. Τραχύς. Άχρηστος.

Έκλεισα τα μάτια μου ξανά. Προσπάθησα να πάρω βαθιές ανάσες. Νοερά έλεγξα το υπόλοιπο κορμί μου. Τα χέρια μου ήταν, όπως πάντα, στη θέση τους, τα πόδια μου, οι πατούσες μου. Στριφογύρισα τα δάχτυλά μου. Κουνιόνταν όλα. Έπεσα μπρούμυτα. Φορούσα ένα μπλουζάκι μακό, το σουτιέν μου μ' έκοβε στο στήθος. Τα πόδια μου ήταν γυμνά, το τζιν μου φευγάτο. Πήρα το σεντόνι από το πλάι μου. Ύστερα απόθεσα το χέρι μου πάνω στο μηρό μου. Το δέρμα μου άρχισε να με καίει και να κολάει. Το ρολόι μου έλειπε από τον καρπό μου.

Διέτρεξα με το χέρι μου το εσώρουχό μου κι άρχισα να ψάχνω. Δεν ξέρω τι πίστευα πως θα έβρισκα εκεί ή ακόμα τι περιμένα να βρω. Ίσως αίμα. Σκισμένη σάρκα. Πόνο. Αλλά δεν υπήρχε τίποτε απ' όλα αυτά. Μου είχες βγάλει το εσώρουχο; Είχες προσπαθήσει να εισδύσεις μέσα μου; Και, αν το είχες κάνει, γιατί είχες μπει στον κόπο να μου το ξαναφορέσεις;

«Δε σε βίασα».

Αρπάχτηκα από το σεντόνι. Στριφογύρισα το κεφάλι μου προς όλες τις μεριές. Προσπάθησα να σε βρω. Τα μάτια μου δεν μπορούσαν ακόμη να δουν καθαρά. Βρισκόσουν πίσω μου, μπορούσα να σ' ακούσω. Προσπάθησα να τραβηχτώ στην άλλη άκρη του κρεβατιού, μακριά σου, αλλά τα μπράτσα μου ήταν αδύναμα. Έτρεμαν, δεν μπόρεσαν να με κρατήσουν κι έπεσα πάλι στο σεντόνι. Το αίμα μου φούσκωνε στο κορμί μου. Μπορούσα σχεδόν να τ' ακούσω να κυκλοφορεί στις φλέβες μου και να το ξυπνάει. Προσπάθησα να δοκιμάσω τη φωνή μου, αλλά κατάφερα να βγάλω μόνο έναν κλαψιάρικο ήχο. Το στόμα μου πίεζε τη μαξιλαροθήκη. Σ' άκουσα να περπατάς κάπου μέσα στο δωμάτιο.

«Τα ρούχα σου είναι δίπλα στο κρεβάτι».

Ζάρωσα από το φόβο όταν άκουσα τη φωνή σου. Πού στεκόσουν; Πόσο κοντά μου; Άνοιξα ανεπαίσθητα τα μάτια. Δε με πόνεσαν πολύ. Δίπλα στο κρεβάτι, ένα καινούργιο τζιν ήταν

προσεκτικά διπλωμένο πάνω σε μια ξύλινη καρέκλα. Δεν είδα πουθενά το παλτό μου. Ούτε τα παπούτσια μου. Είδα ωστόσο κάτω από την καρέκλα ένα ζευγάρι καφέ δερμάτινες μπότες με κορδόνια, που φαίνονταν άνετες. Μα δεν ήταν δικές μου.

Σ' άκουγα να περπατάς, να έρχεσαι προς το μέρος μου. Προσπάθησα να κουλουριαστώ στο κρεβάτι, προσπάθησα να το σκάσω. Κάθε μέλος του κορμιού μου ήταν βαρύ. Οι κινήσεις μου αργές. Αλλά το μυαλό μου δούλευε σωστά και η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει. Βρισκόμουν σ' ένα άσχημο μέρος. Αυτό τουλάχιστον μπορούσα να το καταλάβω. Δεν ήξερα πώς είχα έρθει εκεί. Δεν ήξερα τι μου είχες κάνει.

Άκουσα τις σανίδες στο πάτωμα να τρίζουν δυο ακόμα φορές κι ένωσα το φόβο να εξακοντίζεται από το στήθος μου στο λαιμό μου. Ένα στρατιωτικό παντελόνι από ελαφρύ ύφασμα σταμάτησε ξαφνικά μπροστά μου. Τα μάτια μου βρίσκονταν στο ίδιο ύψος με το ύφασμα, ανάμεσα στα γόνατα και τον καβάλο σου, στο ίδιο ύψος με τους βρόμικους κόκκινους λεκέδες σ' εκείνο το σημείο. Δεν είπες τίποτα. Άκουσα την ανάσα μου να γίνεται όλο και πιο γρήγορη. Άρπαξα το στρώμα. Πίεσα τον εαυτό μου να κοιτάξει προς τα πάνω. Δε σταμάτησα ώσπου το βλέμμα μου έφτασε ως το πρόσωπό σου. Η ανάσα μου κοντοστάθηκε για ένα δευτερόλεπτο. Δεν ξέρω γιατί, αλλά σχεδόν περίμενα πως θα ήσουν κάποιος άλλος. Δεν ήθελα ο άντρας που στεκόταν εκεί, δίπλα στο κρεβάτι, να είναι το ίδιο πρόσωπο που είχα βρει τόσο ελκυστικό στο αεροδρόμιο. Αλλά ήσουν εσύ· τα ίδια γαλανά μάτια, τα ίδια ξανθά μαλλιά και η ίδια ανεπαίσθητη ουλή. Μόνο που δεν έδειχνες όμορφος τώρα. Απλώς κακός.

Το πρόσωπό σου ήταν ανέκφραστο. Εκείνα τα γαλανά μάτια φάνταζαν τώρα ψυχρά. Τα χείλη σου λεπτά. Τράβηξα όσο πιο ψηλά μπορούσα το σεντόνι, αφήνοντας ακάλυπτα μόνο τα μάτια μου, για να μπορώ να σε παρακολουθώ. Ένωθα το υπόλοι-

πο κορμί μου μουδιασμένο, παγωμένο. Στεκόσουν εκεί, περιμένοντας εμένα πρώτη να μιλήσω, περιμένοντας τις ερωτήσεις μου. Όταν αυτές δεν έγιναν, απάντησες εσύ έτσι κι αλλιώς.

«Σ' έφερα εδώ», είπες. «Νιώθεις ναυτία εξαιτίας των παρενεργειών των φαρμάκων που σου έδωσα. Θα νιώθεις παράξενα για κάποιο διάστημα... δυσκολία στην αναπνοή, ίλιγγο, ναυτία, παραισθήσεις...»

Το πρόσωπό σου στροβιλιζόταν καθώς μιλούσες. Έκλεισα τα μάτια μου. Υπήρχαν μικροσκοπικά αστεράκια πίσω από τα βλέφαρά μου· ένας ολόκληρος γαλαξίας από μικροσκοπικά αστεράκια που στροβιλιζόνταν. Σ' άκουγα να έρχεσαι προς το μέρος μου σέρνοντας τα πόδια σου. Να πλησιάζεις όλο και πιο κοντά. Προσπάθησα να βγάλω φωνή.

«Γιατί;» ψιθύρισα.

«Έπρεπε να το κάνω».

Το κρεβάτι έτριξε και το κορμί μου ανασηκώθηκε λιγάκι την ώρα που κάθισες στο στρώμα. Τραβήχτηκα μακριά σου. Προσπάθησα να κατεβάσω τα πόδια στο πάτωμα, αλλά ακόμη έδειχναν να μη με υπακούουν. Ολόκληρος ο κόσμος έμοιαζε να περιστρέφεται γύρω μου. Ένιωθα τις δυνάμεις μου να μ' εγκαταλείπουν. Απέστρεψα το κεφάλι και περίμενα την αναγούλα να έρθει από στιγμή σε στιγμή. Δεν ήρθε. Σφιχταγκάλιασα τα πόδια μου και τα έφερα κοντά στο κορμί μου. Το στήθος μου ήταν πολύ σφιγμένο για να μπορέσω να ξεσπάσω σ' ένα χαλαρωτικό κλάμα.

«Πού είμαι;»

Δίστασες λίγο πριν απαντήσεις. Σ' άκουσα να παίρνεις βαθιά ανάσα, ύστερα ν' αναστενάζεις. Τα ρούχα σου θρόισαν καθώς άλλαζες θέση. Συνειδητοποίησα τότε πως δεν άκουγα κανέναν άλλο θόρυβο, από πουθενά, κανέναν άλλο ήχο εκτός από τον δικό σου.

«Είσαι εδώ», είπες. «Είσαι ασφαλής».

Δεν ξέρω πόσο ακόμα κοιμήθηκα. Ήταν πραγματικά συγκεχυμένη αυτή η περίοδος, σαν διεστραμμένος εφιάλτης έμοιαζε. Πιστεύω πως μου έδωσες φαγητό κάποια στιγμή, πως με ανάγκασες να πιω νερό. Δε μ' έπλυνες ωστόσο. Το ξέρω αυτό με σιγουριά, γιατί όταν ξύπνησα ξανά έζεχνα. Ήμουν μούσκεμα στον ιδρώτα και το μακό μπλουζάκι μου ήταν κολλημένο στο κορμί μου. Ήθελα επίσης να πάω στην τουαλέτα.

Ήμουν ξαπλωμένη εκεί κι αφουγκραζόμουν. Τ' αυτιά μου αγωνίζονταν ν' ακούσουν κάτι, αλλά επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Πολύ παράξενη σιωπή. Δεν ακουγόταν ούτε το τρίξιμο και το σούρσιμο των βημάτων σου στις σανίδες του πατώματος. Δεν υπήρχε κανένας ανθρώπινος ήχος. Ούτε θόρυβος από κάποιο όχημα. Ούτε το απόμακρο βουητό ενός αυτοκινητόδρομου. Ούτε θόρυβος τρένου. Τίποτα. Υπήρχε μόνο αυτό το δωμάτιο. Και η ζέστη.

Έλεγα το κορμί μου, σηκώνοντας μ' επιφύλαξη πρώτα το ένα μου πόδι και μετά το άλλο, κούνησα τα ακροδάχτυλά μου. Τα μέλη μου δεν τα ένιωσα τόσο βαριά αυτή τη φορά· αντιλαμβανόμουν περισσότερα πράγματα πια. Όσο πιο ήσυχα μπορούσα, ανακάθισα στο κρεβάτι και κοίταξα προσεκτικά το δωμάτιο γύρω μου. Δε βρισκόσουν σ' αυτό. Ήμουν μόνη μου. Εγώ, το διπλό κρεβάτι στο οποίο ήμουν ξαπλωμένη, το μικρό κομοδίνο, η σιφονιέρα και η καρέκλα όπου ήταν ακουμπισμένο το τζιν μου. Όλα ήταν καμωμένα από ξύλο, όλα ήταν προχειροφτιαγμένα. Δεν υπήρχε ούτε ένας πίνακας στον τοίχο. Αριστερά μου είδα ένα παράθυρο που το κάλυπτε μια λεπτή κουρτίνα. Το φως ήταν πολύ έντονο έξω. Ήταν μέρα. Έκανε ζέστη. Και υπήρχε μια κλειστή πόρτα μπροστά μου.

Περίμενα λίγα λεπτά ακόμη, ενώ παράλληλα αφουγκραζόμουν με αγωνία ν' ακούσω κάποιον ήχο σου για να εντοπίσω πού βρισκόσουν. Αγωνίστηκα να φτάσω ως την άκρη του κρεβατιού.

Το κεφάλι μου στριφογύριζε κι ένιωθα πως από στιγμή σε στιγμή το κορμί μου θα με πρόδινε, αλλά τα κατάφερα κι έφτασα ως εκεί. Άδραξα την άκρη του στρώματός μου και πήρα βαθιά ανάσα. Γιατί μέχρι εκείνη τη στιγμή την κρατούσα ακόμα κι αυτή. Διστακτικά, κατέβασα το ένα μου πόδι στο πάτωμα. Ύστερα το άλλο. Τ' ανάγκασα να κρατήσουν το βάρος μου και, προσπαθώντας να ισοροπήσω, αρπάχτηκα από το κομοδίνο. Η όρασή μου σκοτεινίασε λιγάκι, αλλά κατάφερα να σταθώ όρθια, με τα μάτια κλειστά, κι αφουγκράστηκα. Δεν υπήρχε τίποτα ν' ακούσω.

Άπλωσα το χέρι μου να πάρω το τζιν και ξανακάθισα στο κρεβάτι για να το φορέσω. Το ένιωσα σφιχτό και βαρύ στο κορμί μου, κολλημένο στα πόδια μου. Το κουμπί πίεζε την ουροδόχο κύστη μου, δημιουργώντας μου ακόμα πιο έντονη ανάγκη να ουρήσω. Δεν έδωσα καμιά σημασία στις μπότες· θα έκανα λιγότερο θόρυβο ξυπόλυτη. Έκανα ένα βήμα προς την πόρτα. Το πάτωμα ήταν ξύλινο, όπως κι όλα τ' άλλα γύρω μου, και το ένιωθα δροσερό στις πατούσες μου, υπήρχαν κενά ανάμεσα στις σανίδες που οδηγούσαν στα σκοτάδια από κάτω. Τα πόδια μου ήταν το ίδιο άκαμπτα με το ξύλο. Αλλά τελικά κατάφερα να φτάσω ως την πόρτα. Πίεσα προς τα κάτω το χερούλι.

Ήταν πιο σκοτεινά από την άλλη πλευρά. Όταν τα μάτια μου συνήθισαν, είδα πως υπήρχε ένας μακρύς διάδρομος –ξύλινος κι αυτός– με πέντε πόρτες, δύο στ' αριστερά μου, δύο στα δεξιά μου και μία στο τέλος του. Όλες τους ήταν κλειστές. Το πάτωμα έτριξε λιγάκι καθώς έκανα το πρώτο μου βήμα. Πάγωσα. Αλλά δεν άκουσα κανένα θόρυβο πίσω από καμιά πόρτα, τίποτα που να φανερώνει πως κάποιος με είχε ακούσει, κι έτσι έκανα ένα ακόμα βήμα. Ποια από αυτές τις πόρτες θα γινόταν ο δρόμος διαφυγής μου;

Σταμάτησα μπροστά σ' εκείνη που ήταν στα δεξιά μου και άρπαξα το παλιό μεταλλικό χερούλι. Το κατέβασα, κρατώντας

την ανάσα μου για ένα δευτερόλεπτο πριν την τραβήξω προς το μέρος μου. Σταμάτησα. Δεν ήσουν εκεί μέσα. Ήταν ένα μισοσκότεινο γκρίζο δωμάτιο μ' ένα νιπτήρα και μια ντουσιέρα. Ένα μπάνιο, υποθέτω. Στο πίσω μέρος υπήρχε κι ένα άλλο δωμάτιο. Ίσως εκεί να ήταν η τουαλέτα. Μπήκα στον πειρασμό για μια στιγμή ν' αναρωτηθώ αν θα μπορούσα να διακινδυνέψω ένα γρήγορο κατούρημα. Θεέ μου, είχα φτάσει στα όριά μου. Αλλά πόσες άλλες ευκαιρίες θα υπήρχαν σαν κι αυτή; Ίσως μόνο μία. Οπισθοχώρησα ξανά στο διάδρομο. Θα μπορούσα να κατουρηθώ πάνω μου. Ή να βγω έξω. Απλώς έπρεπε να βγω έξω. Αν κατάφερνα να το κάνω αυτό, τότε κι όλα τ' άλλα θα πήγαιναν μια χαρά. Θα μπορούσα να βρω κάποιον να με βοηθήσει. Θα μπορούσα να βρω κάποιον να πάω.

Ακόμη δεν κατάφερνα να σ' ακούσω πουθενά. Πίεσα τα χέρια μου στους τοίχους για να σταθεροποιηθώ κι έβαλα στόχο να φτάσω στην πόρτα στην άλλη άκρη του δωματίου. Ένα βήμα, δύο. Ανεπαισθητα τριξιμάτα κάθε φορά. Τα χέρια μου διέτρεξαν το ξύλο, και τα δάχτυλά μου γέμισαν αγκίθες. Η ανάσα μου ήταν κοφτή κι ασθματική, όπως του λαχανιασμένου σκύλου, τα μάτια μου διέτρεξαν τα πάντα στην προσπάθειά μου ν' αντιληφθώ πού βρισκόμουν. Ιδρώτας έτρεχε από το κρανίο μου μέχρι κάτω στο λαιμό μου, κι από εκεί στην πλάτη και ως το τζιν μου. Το τελευταίο πράγμα που μπορούσα να θυμηθώ καθαρά ήταν το αεροδρόμιο της Μπανγκόκ. Αλλά είχα μπει σ' ένα αεροπλάνο, έτσι δεν είναι; Και σ' ένα αυτοκίνητο; Ή ίσως όλα αυτά να ήταν μόνο μέρος ενός ονείρου. Και πού βρίσκονταν οι γονείς μου;

Επικεντρώθηκα στο να κάνω μικρά ελαφρά βήματα. Ήμουν στα όρια του πανικού και ήθελα να ουρλιάξω. Αλλά έπρεπε να διατηρήσω τον έλεγχο, αυτό το ήξερα καλά. Αν άρχιζα τώρα να αναρωτιέμαι πού βρισκόμουν και τι είχε συμβεί, δε θα μπορούσα να σαλέψω από το φόβο μου.

Η τελευταία πόρτα άνοιξε εύκολα. Ήταν ένα μεγάλο, φωτισμένο αχνά δωμάτιο στην άλλη μεριά. Ζάρωσα πάλι πίσω στο διάδρομο, έτοιμη να το βάλω στα πόδια. Το στομάχι μου ήταν άνω-κάτω, η πίεση στην κύστη μου αφόρητη. Αλλά δεν υπήρχε καμιά κίνηση ούτε και σ' αυτό το δωμάτιο. Κανένας ήχος. Δεν ήσουν εκεί, από μια γρήγορη ματιά που του έριξα. Μπόρεσα να ξεχωρίσω έναν καναπέ και τρεις ξύλινες καρέκλες· σκαλισμένες σε τραχύ ξύλο και προχειροφτιαγμένες, όπως κι εκείνη η άλλη στην κρεβατοκάμαρά μου. Υπήρχε ένα άνοιγμα στον τοίχο που έμοιαζε με τζάκι. Οι τοίχοι ήταν ξύλινοι. Οι κουρτίνες κατεβασμένες κι εδώ, σκορπίζοντας στο εσωτερικό του δωματίου ένα σκούρο καφετί φως. Δεν υπήρχε καμιά διακόσμηση. Κανένας πίνακας. Αυτό το δωμάτιο ήταν το ίδιο θλιβερό όπως και το υπόλοιπο σπίτι. Και η ατμόσφαιρα εκεί μέσα πνιγηρή και βαριά, σαν να φορούσα ένα πολύ χοντρό παλτό με γούνινη επένδυση.

Υπήρχε μια κουζίνα στ' αριστερά μου μ' ένα τραπέζι στο κέντρο και ντουλάπια τριγύρω. Κι εδώ οι κουρτίνες ήταν κατεβασμένες, ωστόσο υπήρχε μια πόρτα στην άλλη άκρη μ' ένα ημιδιαφανές τζάμι που μαρτυρούσε πως υπήρχε έντονο φως απ' έξω. Εκεί βρισκόταν ίσως η πολυπόθητη ελευθερία. Προχώρησα προσεκτικά κατά μήκος του τοίχου προς εκείνη την πόρτα. Η πίεση στην ουροδόχο κύστη μου ήταν πια τρομακτική, το τζιν πολύ σφιχτό. Αλλά κατάφερα να φτάσω ως την πόρτα. Άγγιξα το πόμολο. Την έσπρωξα αργά, ενώ ήμουν σχεδόν σίγουρη πως θα ήταν κλειδωμένη. Αλλά δεν ήταν. Ξεροκατάπια έκπληκτη. Ύστερα βγήκα από το λήθαργό μου κι άρχισα να τραβάω την πόρτα προς το μέρος μου. Την άνοιξα τόσο ώστε να μπορέσει το κορμί μου να γλιστρήσει στο άνοιγμά της. Βγήκα κατευθείαν έξω.

Το φως του ήλιου με χτύπησε την ίδια στιγμή. Όλα ήταν φωτεινά, οδυνηρά φωτεινά. Και πολύ ζεστά. Ακόμα πιο ζεστά απ' ό,τι στο εσωτερικό του σπιτιού. Το στόμα μου στέγνωσε. Αγωνίστη-

κα να ξαναβρώ την ανάσα μου κι έγχειρα πάνω στην πόρτα. Σήκωσα ψηλά το χέρι μου για να προστατέψω τα μάτια μου και προσπάθησα να σταματήσω να παρατηρώ τα πάντα γύρω μου. Ήμουν τυφλωμένη από όλη αυτή τη λευκότητα. Έμοιαζε σαν να είχα μπει στον άλλο κόσμο. Μόνο που εδώ δεν υπήρχαν άγγελοι.

Πίεσα τα μάτια μου ν' ανοίξουν, ανάγκασα τον εαυτό μου να κοιτάξει. Δεν υπήρχε καμιά κίνηση πουθενά, κανένα ίχνος δικό σου. Πέρα από το σπίτι υπήρχαν δυο άλλα κτίρια στα δεξιά μου. Έμοιαζαν αυτοσχέδια, στερεωμένα με μεταλλικές λωρίδες και ξύλα. Δίπλα τους, κάτω από ένα μεταλλικό κάλυμμα, υπήρχε ένα κακοπαθημένο τετρακίνητο τζιπ και μια ρυμούλκα. Και μετά υπήρχε το ακόμα πιο πέρα.

Μου ξέφυγε μια πνιχτή φωνή. Όσο μακριά μπορούσε να φτάσει το βλέμμα μου δεν υπήρχε τίποτα. Μόνο επίπεδη, αδιάκοπη καφετιά γη, που έφτανε ως πέρα στον ορίζοντα. Άμμος και πάλι άμμος, με χαμόκλαδα μικρών θάμνων και κάποια σποραδικά δέντρα γυμνά από φύλλα. Η γη ήταν άγονη και ξερή. Βρισκόμουν στο πουθενά.

Κοίταξα γύρω μου. Δεν υπήρχαν άλλα κτίρια. Ούτε δρόμοι. Ούτε άνθρωποι. Ούτε τηλεγραφόξυλα ή πεζοδρόμια. Δεν υπήρχε τίποτα. Μόνο ερημιά. Μόνο υπερβολική ζέστη κι ο ορίζοντας. Έχωσα τα νύχια μου στην παλάμη μου και περίμενα να έρθει ο πόνος ο οποίος θα μου έλεγε πως δεν ήταν εφιάλτης, πως αυτό το ζούσα στην πραγματικότητα.

Ήξερα αμέσως μόλις ξεκίνησα πως ήταν ανώφελο. Προς τα πού θα το έβαζα στα πόδια; Όλα γύρω μου έδειχναν ίδια. Καταλάβαινα τώρα γιατί δεν είχες κλειδώσει τις πόρτες, γιατί δε με είχες δέσει στο κρεβάτι. Δεν υπήρχε τίποτα και κανείς εκεί έξω. Μόνο εμείς.

Τα πόδια μου τα ένιωθα μουδιασμένα και ήταν ολοφάνερο πως δεν ήθελαν να με υπακούσουν, οι μύες στα μπούτια μου με

πονούσαν ακόμα και στην πιο ανεπαίσθητη κίνηση. Τα γυμνά μου πόδια έκαιγαν. Η κοκκινωπή γη έμοιαζε σχεδόν άδεια, αλλά υπήρχαν στάχια και πέτρες πού και πού, αγκάθια και μικρές ρίζες. Έτριξα τα δόντια μου, κατέβασα το κεφάλι μου και πήδηξα από το στεγνό χώμα στην άμμο. Όμως η άμμος ήταν τόσο καυτή που μου πλήγιασε τις πατούσες.

Φυσικά και με είδες. Άκουσα το αυτοκίνητο να παίρνει μπρος όταν βρισκόμουν σχεδόν εκατό μέτρα μακριά από το σπίτι. Συνέχισα να περπατώ, ενώ η ουροδόχος κύστη μου πονούσε σε κάθε μου βήμα. Κατάφερα ακόμα και να επιταχύνω το βήμα μου. Εστίασα τα μάτια μου σε κάποιο μακρινό σημείο στον ορίζοντα κι άρχισα να τρέχω. Η ανάσα μου έγινε βαριά και τα πόδια μου ασήκωτα. Οι πατούσες μου είχαν ματώσει. Άκουσα τους τροχούς να σπινάρουν στο χώμα, να πλησιάζουν προς το μέρος μου.

Προσπάθησα να ελιχθώ τρέχοντας, πιστεύοντας πως αυτό θα σ' έκανε να κόψεις ταχύτητα. Ήμουν στα όρια της τρέλας, κατάπινα με δυσκολία, έκλαιγα με λυγμούς κι αγκομαχούσα. Μα εσύ συνέχισες να έρχεσαι πίσω μου οδηγώντας γρήγορα, με τους τροχούς του αυτοκινήτου σου να σπινάρουν και τη μηχανή να μουγκρίζει. Μπορούσα να σε δω να γυρίζεις το τιμόνι, να στρίβεις απότομα το αυτοκίνητο τότε από δω και τότε από κει.

Σταμάτησα κι άλλαξα κατεύθυνση, αλλά έμοιαζες εκείνη την ώρα με καουμπούι που με το λάσο του διέγραφε κύκλους γύρω μου, σταματώντας με από το να πάω οπουδήποτε. Με τραβούσες πίσω, με ακολουθούσες κατά πόδας. Ήξερες πως ήταν ζήτημα χρόνου ως τη στιγμή που δε θα μπορούσα να τρέξω άλλο. Ωστόσο, σαν τρελή αγελάδα, συνέχισα να τρέχω για να το σκάσω από εσένα, με μειωμένη τώρα ένταση. Θα έπεφτα στο τέλος.

Σταμάτησες τ' αυτοκίνητο κι έσβησες τη μηχανή.

«Δεν έχει νόημα», ούρλιαξες. «Δε θα βρεις τίποτα. Δε θα βρεις κανέναν».

Άρχισα τότε να κλαίω με λυγμούς, νόμιζα πως δε θα σταματούσα ποτέ. Άνοιξες την πόρτα κι άρπαξες το μακό μπλουζάκι μου από πίσω. Με τράβηξες προς το μέρος σου, ενώ τα μπράτσα μου γδέρνονταν στο χώμα. Γύρισα το κεφάλι μου και σε δάγκωσα στο χέρι. Με όση δύναμη είχα. Βλαστήμησες. Ξέρω πως σ' το μάτωσα. Είχα τη γεύση του αίματος στο στόμα μου.

Σηκώθηκα όρθια κι άρχισα ξανά να τρέχω. Αλλά με πρόλαβες και πάλι, πολύ γρήγορα. Αυτή τη φορά χρησιμοποίησες ολόκληρο το κορμί σου για να με ρίξεις κάτω. Η άμμος έγδαρε τα χείλη μου. Ήσουν από πάνω μου, με το στήθος σου κόντρα στην πλάτη μου, τα πόδια σου κόντρα στα μπούτια μου.

«Παραδώσου, Τζέμα. Δεν το βλέπεις πως δεν έχεις πουθενά να πας;» είπες απειλητικά, σχεδόν ψιθυριστά, στ' αυτί μου.

Άρχισα να παλεύω ξανά να σου ξεφύγω, αλλά εσύ με πίεζες όλο και πιο πολύ, κρατώντας τα χέρια μου σφιχτά στα πλευρά μου, σφίγγοντας το κορμί μου όλο και περισσότερο. Το στόμα μου είχε γεμίσει χώματα, ένιωθα το κορμί σου βαρύ πάνω στο δικό μου.

Ήταν εκείνη τη στιγμή που κατουρήθηκα πάνω μου.

* * *

Φώναζα κι αγωνιζόμουν να σου ξεφύγω σ' όλη τη διαδρομή της επιστροφής στο σπίτι. Σε δάγκωσα ξανά. Αρκετές φορές. Σ' έφτυσα κιόλας. Κι όμως, δε με άφησες να σου ξεφύγω. «Θα πεθάνεις εκεί έξω», μούγκρισες απειλητικά. «Δεν μπορείς να το καταλάβεις αυτό;»

Σε κλότσησα μ' όλη μου τη δύναμη, στα καλάμια και στ' αχανά σου κι οπουδήποτε αλλού μπορούσα. Ωστόσο δεν κατάφερα μ' ό,τι κι αν έκανα να σε πείσω να χαλαρώσεις την αρπάγη σου. Το μόνο αποτέλεσμα που πέτυχα ήταν ότι σ' ανάγκασα να με σύρεις ακόμα πιο γρήγορα. Ήσουν δυνατός. Για τύπος τόσο λε-

πτός στην όψη, ήσουν αναθεματισμένα δυνατός. Μ' έσυρες στο χώμα μέχρι το σπίτι. Χρησιμοποίησα ολόκληρο το βάρος μου για να σε νικήσω, κλοτσώντας σε κι ουρλιάζοντας σαν άγριο ζώο. Μ' έσυρες μέσα από την κουζίνα και με πέταξες στο κατασκότεινο μπάνιο. Χτυπούσα μ' όση δύναμη είχα την πόρτα, ουρλιαζα και προσπάθησα να την κατεβάσω με κλοτσιές. Αλλά ήταν ανώφελο. Την είχες κλειδώσει απ' έξω.

Δεν υπήρχαν παράθυρα να σπάσω. Έτσι, άνοιξα την πόρτα στο πίσω μέρος. Όπως το είχα φανταστεί, εκεί υπήρχε όντως μια λεκάνη. Κατέβηκα τα δυο σκαλοπάτια να τη φτάσω. Δεν υπήρχε σανιδένιο πάτωμα γύρω από τη λεκάνη, μόνο γυμνό χώμα, που μου τσιμπούσε άγρια τα πέλματα. Δεν υπήρχαν ούτε παράθυρα: οι τοίχοι ήταν χοντροί, καμωμένοι από σανίδες γεμάτες αγκιθες, με λεπτές ρωγμές ανάμεσά τους. Τους έσπρωξα όσο πιο δυνατά μπορούσα, αλλά ήταν συμπαγείς. Σήκωσα το καπάκι της τουαλέτας. Μέσα υπήρχε μια μακρόστενη σκοτεινή τρύπα, που έζεχνε από τις ακαθαρσίες.

Επέστρεψα πίσω στο μπάνιο κι άνοιξα το ντουλάπι πάνω από το νιπτήρα. Εκσφενδόνισα οτιδήποτε βρήκα εκεί μέσα πάνω στην πόρτα, όσο πιο βίαια μπορούσα. Ένα μπουκάλι με αντισηπτικό έσπασε σε χίλια κομμάτια και η έντονη μυρωδιά του γέμισε τον αέρα. Πηγαίνοερχόσουν από την άλλη πλευρά.

«Μην το κάνεις αυτό, Τζέμα», με προειδοποίησες. «Θα ξεμεινουμε απ' όλα».

Άρχισα να ουρλιάζω για βοήθεια μέχρι που με πόνεσε ο λαιμός μου. Χωρίς αποτέλεσμα. Ύστερα από κάποιο διάστημα, οι λέξεις μου μετατράπηκαν σε ανάρθρους ήχους, που προσπαθούσαν να σε κρατήσουν απ' έξω. Κοπανούσα τα χέρια μου στην πόρτα μέχρι που γέμισαν μελανιές ως τους αγκώνες κι άρχισε να γδέρνεται το δέρμα γύρω από τους καρπούς μου. Ήμουν απελπισμένη. Ανά πάσα στιγμή θα μπορούσες να μπεις μέσα στο δω-

μάτιο μ' ένα μαχαίρι ή ένα όπλο, ή κάτι ακόμα χειρότερο. Κοίταξα γύρω μου να βρω στιδήποτε να προστατευτώ. Μάζεψα από κάτω ένα κομμάτι γυαλί από το μπουκάλι με το αντισηπτικό.

Η πόρτα τρανταζόταν καθώς την έσπρωχνες βίαια με το κορμί σου. «Απλώς ηρέμησε», φώναξες ταραγμένος. «Δεν έχει νόημα αυτό που κάνεις».

Κάθισες στο διάδρομο, απέναντι από το μπάνιο. Το ήξερα γιατί μπορούσα να διακρίνω τα παπούτσια σου από τη χαραμάδα κάτω από την πόρτα. Κάθισα κι εγώ, ακουμπώντας την πλάτη μου στον τοίχο, μυρίζοντας το αντισηπτικό και την οξύτητα του κάτουρου στο τζιν μου. Ύστερα από κάποιο διάστημα άκουσα έναν απαλό μεταλλικό ήχο καθώς έβγαζες το κλειδί από την κλειδαρότρυπα.

«Παράτα με», ούρλιαξα.

«Δεν μπορώ».

«Σε παρακαλώ».

«Όχι».

«Τι θέλεις;» Έκλαιγα τώρα με λυγμούς κουλουριασμένη στο πάτωμα. Άγγιξα απαλά το αίμα στο πόδι μου, τις γρατζουνιές και τις βρομιές που είχα γεμίσει όση ώρα έτρεχα.

Σ' άκουσα να κοπανάς το χέρι σου, ή το κεφάλι σου, στην πόρτα του μπάνιου. Πρόσεξα την τραχύτητα στη φωνή σου.

«Δεν πρόκειται να σε σκοτώσω», είπες. «Δεν πρόκειται να το κάνω, εντάξει;»

Όμως ο λαιμός μου στέγνωσε ακόμα περισσότερο. Γιατί δε σε πίστεψα.

Έμεινες ήσυχος αρκετό διάστημα μετά, τόσο που αναρωτήθηκα μήπως είχες φύγει. Είχα φτάσει στο σημείο να προτιμώ ν' ακούω τη φωνή σου από αυτή την αναθεματισμένη σιωπή. Κράτησα το σπασμένο κομμάτι το γυαλί από το μπουκάλι με τ' αντισηπτικό σφιχτά στο χέρι μου, τόσο σφιχτά που άρχισε

να μου κόβει την παλάμη. Ύστερα το σήκωσα ψηλά, κόντρα στο ελάχιστο φως που έμπαινε από μια χαραματιά του τοίχου. Μικροσκοπικά ουράνια τόξα γέμισαν το γυαλί. Το γύρισα έτσι ώστε ένα από τα ουράνια τόξα ν' αρχίσει να χορεύει πάνω στο χέρι μου. Πίεσα το δάχτυλό μου πάνω στο γυαλί και μια μικρή σταγόνα αίμα έκανε την εμφάνισή της στο συγκεκριμένο σημείο.

Κράτησα το γυαλί πάνω από τον αριστερό μου καρπό, κι ενώ ακόμη αναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να το κάνω, το κατέβασα αργά. Χάραξα μια γραμμή στο δέρμα μου, από τα πλάγια. Το αίμα άρχισε να σταλάζει. Δεν ένιωσα πόνο. Τα χέρια μου ήταν τόσο μουδιασμένα από το σφυροκόπημα πάνω στην πόρτα. Δε βγήκε πολύ αίμα. Ξεφώνισα πνιχτά όταν είδα δυο σταγόνες να πέφτουν στο πάτωμα, καθώς δυσκολευόμουν να πιστέψω πως είχα κάνει τέτοιο πράγμα. Είπες αργότερα πως ήταν οι παρενέργειες των φαρμάκων που με ώθησαν σ' αυτό, αλλά δεν είμαι και τόσο σίγουρη. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένιωθα ιδιαίτερα αποφασισμένη. Ίσως να προτιμούσα ν' αυτοκτονήσω από το να περιμένω από εσένα να μου στερήσεις τη ζωή. Μετακίνησα το γυαλί στο αριστερό μου χέρι και τέντωσα τον δεξή μου καρπό.

Αλλά τότε μπήκες μέσα. Σαν σίφουνας. Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και σχεδόν αμέσως μου πήρες το γυαλί από το χέρι και με αγκάλιασες, σφιχτά. Σου έδωσα μια μπουνιά στο μάτι. Κι εσύ μ' έσυρες ως το ντους.

Άνοιξες ελάχιστα τη βρύση. Το νερό ήταν καφετί και βγήκε ορμητικό, κάνοντας τις σωληνώσεις να βογκήξουν. Μαύρα ακαθόριστα πράγματα επέπλεαν μέσα του. Οπισθοχώρησα και χώθηκα στη γωνία. Το αίμα από τον καρπό μου γινόταν ένα με το νερό, που στροβιλιζόταν ασταμάτητα. Ωστόσο μου άρεσε η παρουσία του νερού εκεί, γιατί μας χώριζε. Σαν στενοσόκακο έμοιαζε η απόσταση ανάμεσά μας.

Πήρες μια πετσέτα για τα χέρια από ένα κουτί κοντά στην πόρτα, την έβαλες κάτω από το νερό και την κράτησες μέχρι που μούσκεψε αρκετά. Ύστερα έκλεισες τη βρύση και ήρθες προς το μέρος μου. Κόλλησα πάνω στα ραγισμένα πλακάκια κι ουρλιάζοντας σου ζητούσα ξανά και ξανά να μ' αφήσεις στην ησυχία μου. Αλλά εσύ είχες κλείσει, ως φαίνεται, τ' αυτιά σου. Γονάτισες στο νερό και πίεσες την πετσέτα στο κόψιμο. Τραβήχτηκα αμέσως μακριά σου και κάπου χτύπησε το κεφάλι μου.

Και ύστερα από αυτό δε θυμάμαι τίποτα.

* * *

Όταν ξύπνησα, ήμουν και πάλι στο διπλό κρεβάτι, μ' έναν δροσερό, υγρό επίδεσμο γύρω από τον καρπό μου. Δε φορούσα το τζιν. Τα πόδια μου ήταν δεμένα στα πόδια του κρεβατιού με τραχύ, γερό σκοινί και υπήρχαν και επίδεσμοι τυλιγμένοι γύρω τους. Τραβήχτηκα προς τα πίσω, θέλοντας να ελέγξω πόσο σφιχτά ήμουν δεμένη, και κόντεψε να μου κοπεί η ανάσα από τον δυνατό πόνο που εφόρμησε στα πόδια μου.

Και τότε σε είδα δίπλα στο παράθυρο. Οι κουρτίνες ήταν λιγάκι τραβηγμένες κι εσύ κοιτούσες έξω. Είδα το συνοφρωμένο μέτωπό σου. Υπήρχαν μελανιές γύρω από το ένα σου μάτι. Έργο των χεριών μου, υποθέτω. Εκείνη τη στιγμή, με τον ήλιο να δίνει μια πιο ανοιχτή απόχρωση στο δέρμα σου, δεν έμοιαζες με απαγωγέα. Κουρασμένος έδειχνες. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή, αλλά πίεσα τον εαυτό μου να σε κοιτάξει. Γιατί με είχες φέριε εδώ; Τι ήθελες; Σίγουρα, αν είχες κατά νου να μου κάνεις κάτι, δε θα το είχες κάνει ως τώρα; Ή ίσως με είχες στην αναμονή να το περιμένω.

Στράφηκες τότε και με είδες που σε κοιτούσα. «Μην το ξανακάνεις αυτό», είπες.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου.

«Θα κάνεις κακό στον εαυτό σου».

«Έχει σημασία;» Η φωνή μου ήταν σχεδόν ψιθυριστή.

«Φυσικά».

Με κοίταξες προσεκτικά. Δεν μπόρεσα να αντιμετωπίσω το βλέμμα σου. Έφταιγαν εκείνα τα μάτια σου. Τόσο γαλανά. Τόσο έντονα. Μισούσα τον τρόπο που με κοίταζαν, σχεδόν γεμάτα έγνοια. Ξάπλωσα πάλι και κοίταξα το ταβάνι. Ήταν καμωμένο από καμπυλωμένο μέταλλο.

«Πού είμαι;» ρώτησα.

Σκεφτόμουν το αεροδρόμιο. Τους γονείς μου. Αναρωτιόμουν πού είχε εξαφανιστεί ο υπόλοιπος κόσμος. Με την άκρη του ματιού μου σε είδα να κουνάς αργά το κεφάλι σου.

«Δεν είμαστε στην Μπανγκόκ», είπες. «Η στο Βιετνάμ».

«Τότε, πού;»

«Θα το ανακαλύψεις, υποθέτω, σταδιακά».

Ακούμπησες το μέτωπό σου στα χέρια σου, πιέζοντας απαλά τ' ακροδάχτυλά σου πάνω στις μελανιές γύρω από το μάτι σου. Τα νύχια σου ήταν κοντοκομμένα και βρόμικα. Ξανά, προσπάθησα να τραβήξω τα πόδια μου. Οι αστράγαλοί μου ήταν ιδρωμένοι, αλλά όχι αρκετά γλιστεροί για να μπορέσω να ελευθερωθώ από τα δεσμά μου.

«Θέλεις λίγο νερό;» με ρώτησες. «Φαγητό;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου. Ένωσα δάκρυα να κυλούν ξανά στα μάγουλά μου. «Τι θα συμβεί;» είπα ψιθυριστά.

Σήκωσες το κεφάλι σου από τα χέρια σου. Το βλέμμα σου έπεσε αστραπιαία πάνω μου για μια στιγμή, αλλά δεν ήταν πια τόσο παγερό. Σαν να είχε λιώσει λιγάκι ο πάγος. Τα μάτια σου ήταν υγρά. Για ένα δευτερόλεπτο αναρωτήθηκα αν έκλαιγες κι εσύ. Με είδες που σε παρατηρούσα προσεκτικά κι έστρεψες αλλού το βλέμμα σου. Ύστερα βγήκες από το δωμάτιο και ξανα-

γύρισες μερικά λεπτά αργότερα μ' ένα ποτήρι νερό. Κάθισες δίπλα στο κρεβάτι και μου το πρόσφερες.

«Δεν πρόκειται να σου κάνω κακό», είπες.

Συνέβη έτσι απλά.
Με απήγαγε από ένα αεροδρόμιο.
Με πήρε μακριά από ό,τι ήξερα,
από ό,τι είχα συνηθίσει.
Με πήρε μαζί του στην έρημο
και στη ζέστη, στη βρομιά
και στον κίνδυνο.
Και περίμενε από μένα
να τον αγαπήσω.

Αυτή είναι η ιστορία μου.

**Ένα γράμμα από το πουθενά,
για τον απαγωγέα μου.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-751-8

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 0728

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ